

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 kwietnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Katarzyna Antoniak
Protokolant	st. sekr. sądowy Dorota Malewicka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 kwietnia 2015r. w S.

odwołania B. T.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 7 stycznia 2014 r. Nr (...)

w sprawie B. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala prawo B. T. do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 01 listopada 2013r. do 01 listopada 2016r.;

II. zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. na rzecz B. T. kwotę 60 zł (sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt: IV U 244/14 **UZASADNIENIE**

Decyzją z 7 stycznia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S., działając na podstawie art.57 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił B. T. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 listopada 2013r. wskazując, że u wymienionej nie stwierdzono niezdolności do pracy.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła B. T. wnosząc o jej zmianę i ustalenie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu stanowiska wskazała m.in., że od dzieciństwa choruje na padaczkę lekooporną, która uniemożliwia jej podjęcie pracy, przy czym wiek (45 lat) i wykształcenie nie daje podstaw do uznania, że w jej przypadku możliwe jest przekwalifikowanie zawodowe (odwołanie k.2-3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, wskazując że zaskarżona decyzja wydana została na podstawie orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 18 grudnia 2013r., która nie stwierdziła u ubezpieczonej niezdolności do pracy, a odwołanie nie wnosi do sprawy żadnych nowych dowodów faktycznych lub prawnych, które uzasadniałyby zmianę tej decyzji (odpowiedź organu rentowego na odwołanie k.5-6).

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczona B. T. do 31 października 2013r. uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z 18 października 2010r. o ustaleniu prawa do renty na okres do 31 października 2013r. k.309 akt rentowych). W dniu 18 października 2013r. ubezpieczona wystąpiła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z wnioskiem o ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres (wniosek k.312 akt rentowych). Rozpoznając wniosek organ rentowy skierował ubezpieczoną na badanie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który w orzeczeniu z 12 listopada 2013r. ustalił, że ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy do 30 listopada 2016r. (orzeczenie Lekarza Orzecznika z 12 listopada 2013r. k.314 akt rentowych).

Na skutek zarzutu wadliwości do powyższego orzeczenia wniesionego przez Zastępcę Głównego Lekarza Orzecznika Oddziału ZUS w S. ubezpieczona skierowana została na badanie przez Komisję Lekarską ZUS, która w orzeczeniu z 18 grudnia 2013r. ustaliła, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (zarzut wadliwości do orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS k.314v i orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z 18 grudnia 2013r. k.318 akt rentowych). Na podstawie powyższego orzeczenia, zaskarżoną decyzją z 7 stycznia 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy od 1 listopada 2013r. (decyzja z 7 stycznia 2014r. k.320 akt rentowych).

Ubezpieczona ma (...)i wykształcenie średnie ekonomiczne (bez matury). Po ukończeniu szkoły ubezpieczona pracowała przez niespełna 3 lata (kwestionariusz dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych oraz świadectwa pracy k.3-5 akt rentowych). Od 18 lutego 1993r. ubezpieczona uprawniona była do renty inwalidzkiej drugiej grupy (decyzja z 5 kwietnia 1993r. o przyznaniu renty inwalidzkiej k.21-23 akt rentowych) – w późniejszym okresie do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Rentę tę pobierała do 30 czerwca 2005r. (decyzja z 7 lipca 2003r. k.211 akt rentowych). Następnie, od 1 lipca 2005r. ubezpieczona uprawniona była do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy (decyzja z 7 września 2005r. k.227 akt rentowych). Podstawę orzekania o całkowitej, a następnie częściowej niezdolności do pracy stanowiło schorzenie w postaci padaczki z towarzyszącymi dysfunkcjami psychicznymi (tomu dokumentacji medycznej). Rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy ubezpieczona pobierała do 31 października 2013r. (vide: powyższe ustalenia).

Ubezpieczona cierpi na padaczkę, bóle i zawroty głowy w wywiadzie, a także zaburzenia depresyjne lękowe o złożonej etiologii i łagodnym przebiegu. Aktualny przebieg padaczki nie powoduje u ubezpieczonej niezdolności do pracy. Dokumentacja medyczna nie potwierdza zgłaszanej przez ubezpieczoną częstotliwości napadów padaczkowych. Schorzenie to wymaga dalszego leczenia farmakologicznego. Zdiagnozowane u ubezpieczonej zaburzenia depresyjne lękowe mają łagodny przebieg i złożoną etiologię. Wpływają na nie czynniki sytuacyjne i podłoże organiczne (opinia biegłych neurologa i psychiatry k.17-18 i 20 akt sprawy).

Badanie psychologiczne przeprowadzone metodą psychologicznej diagnozy organicznej wykazało u ubezpieczonej organiczne uszkodzenie centralnego układu nerwowego z obniżeniem procesów pamięci świeżej i uwagi. Badanie W. Skalą Diagnostyczną (...) wykazało u ubezpieczonej podwyższone wyniki triady skal neurotycznych. Wyniki badania przy użyciu kwestionariusza (...) wskazują na istotnie podwyższony u ubezpieczonej poziom lęku rozumianego jako stan (reakcja sytuacyjna) i nieco podwyższony poziom lęku jako cecha osobowości. W sferze osobowości ubezpieczonej istnieją zaburzenia emocjonalne o charakterze neurotycznym z wyraźną komponentą lękową. Etiologia tych zaburzeń jest złożona (organika cun oraz stresogenna sytuacja małżeńska). Ubezpieczona miałaby trudności z nauczaniem się nowych umiejętności w środowisku pracy. Postawa lękowa utrwalona została również wieloletnim przebywaniem ubezpieczonej na rencie bez żadnej aktywności (opinia biegłego psychologa klinicznego k.50-51 akt sprawy).

Rozpoznane u ubezpieczonej organiczne uszkodzenie centralnego układu nerwowego z obniżeniem procesów pamięci świeżej i uwagi oraz zaburzenia o charakterze neurotycznym z wyraźną komponentą lękową powodują, że ubezpieczona jest nadal, tj. od 1 listopada 2013r. częściowo niezdolna do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami, a przewidywany termin trwania tej niezdolności to 1 listopada 2016r. (opinia biegłego z zakresu medycyny pracy k.37-38 i uzupełnienie tej opinii k.60 akt sprawy).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonej B. T. podlegało uwzględnieniu.

Zgodnie z art.57 ust. 1 i 2 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r., Nr 153, poz.1227 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: jest niezdolny do pracy, ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy, a niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania zatrudnienia, przy czym ostatniego wymogu nie stosuje do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy. W myśl art.12 ust.1, 2 i 3 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Rozstrzygnięcie o zasadności odwołania ubezpieczonej od decyzji organu rentowego odmawiającej jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wymagało ustalenia czy u ubezpieczonej istnieje w dalszym ciągu niezdolność do pracy, a jeżeli tak to jakiego stopnia. W tym celu Sąd zasięgnął opinii specjalistów z neurologii i psychiatrii, a następnie biegłego psychologa klinicznego i biegłego lekarza medycyny pracy. Z pierwszej z wywołanych opinii ,tj. opinii biegłego neurologa i biegłego psychiatry wynika, że stan zdrowia ubezpieczonej nie powoduje obecnie jej niezdolności do pracy. W szczególności niezdolności tej nie powoduje schorzenie neurologiczne pod postacią padaczki, które uprzednio stanowiło podstawę do orzekania u ubezpieczonej niezdolności do pracy (opinia biegłego neurologa i psychiatry k.20 akt sprawy). Z kolejnych opinii ,tj. opinii psychologa klinicznego E. R. i wydanej w oparciu o ustalenia tej biegłej opinii lekarza medycyny pracy wynika, że ubezpieczona jest w dalszym ciągu częściowo niezdolna do pracy, a przewidywany okres trwania tej niezdolności to 1 listopada 2016r. Z w/w opinii biegłego psychologa klinicznego opartej m.in. o badanie ubezpieczonej metodą psychologicznej diagnozy organicznej wynika, że ubezpieczona cierpi na organiczne uszkodzenie centralnego układu nerwowego z obniżeniem procesów pamięci świeżej i uwagi oraz zaburzenia o charakterze neurotycznym z wyraźną komponentą lękową (opinia k.50-51). Te zaś schorzenia - w ocenie biegłego z zakresu medycyny pracy – powodują, że ubezpieczona jest nadal częściowo niezdolna do pracy, a zatem w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. W przypadku ubezpieczonej posiadane przez nią kwalifikacje wynikają z posiadanego wykształcenia – średnie ekonomiczne i wykonywanej przez krótki okres pracy zawodowej zgodnej z posiadanym wykształceniem (w okresie pobierania renty ubezpieczona nie wykonywała żadnej pracy). Takie zaś kwalifikacje predysponują ubezpieczoną do wykonywania pracy umysłowej, do której - w ocenie w/w biegłego – ubezpieczona jest niezdolna z uwagi na wcześniej wskazane organiczne uszkodzenie centralnego układu nerwowego z obniżeniem procesów pamięci świeżej i uwagi oraz zaburzenia o charakterze neurotycznym z wyraźną komponentą lękową, szczególnie w obecnych warunkach pracy, w których wykonywanie pracy umysłowej w obszarze ekonomii wymaga pogłębienia wiedzy, w tym obsługi komputera, obsługi finansowo-rachunkowej (opinia biegłego z zakresu medycyny pracy k.38 i 60). Analizując przedstawione wyżej opinie biegłych Sąd doszedł do przekonania, że opinia biegłego z zakresu medycyny pracy wraz z opinią biegłego psychologa klinicznego stanowi wiarygodny dowód w sprawie i daje podstawę do ustalenia, że ubezpieczona jest nadal osobą częściowo niezdolną do pracy. Wskazani biegli są specjalistami posiadającymi wiedzę i doświadczenie uprawniające do oceny stanu zdrowia ubezpieczonej. Opinie obu w/w biegłych poprzedzone były analizą dokumentacji medycznej ubezpieczonej i jej badaniem. Opinie te są spójne i należyte uzasadnione.

Ustaleń biegłego psychologa klinicznego i biegłego lekarza medycyny nie podważają ustalenia płynące z wcześniejszej opinii biegłego neurologa i psychiatry. Z opinii tych biegłych (na k.20 akt sprawy) wynika, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, przy czym w ocenie biegłego psychiatry niezdolności tej nie powodują rozpoznane u niej zaburzenia depresyjne lękowe o złożonej etiologii. W ocenie Sądu nie można zgodzić się z twierdzeniem organu rentowego, że w zakresie funkcjonowania psychicznego ubezpieczonej charakter wiodący ma opinia biegłego

psychiatry, a nie opinia biegłego psychologa klinicznego (stanowisko organu rentowego w przedmiocie opinii biegłych k.64). Nie kwestionując wiedzy i kompetencji lekarza psychiatry wskazać należy, że opinia tego biegłego została wydana po odebraniu od ubezpieczonej wywiadu (vide: protokół badania psychiatrycznego k.18) oraz jak wskazał biegły w opinii na podstawie dokumentacji medycznej z leczenia u psychiatry obejmującej jedną wizytę (opinia k.20-20v akt sprawy). Natomiast późniejsza opinia biegłego psychologa klinicznego (stanowiąca podstawę opinii biegłego z zakresu medycyny pracy) wydana została po przeprowadzeniu kilkuetapowego badania psychologicznego (k.50 i 51 akt sprawy). Ponadto opinii biegłego psychologa i biegłego medycyny pracy nie można rozpatrywać w kontekście odsunięcia w czasie aktywizacji zawodowej ubezpieczonej (vide: pismo organu rentowego k.64). Biegli mieli na celu ustalenie, czy ubezpieczona jest niezdolna do pracy i ustalenia takie poczynili. Mając na uwadze powyższe Sąd nie przychylił się do wniosku organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego z zakresu medycyny pracy (k.62).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd na podstawie art.477.14§2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

Na podstawie art.98§1 i 3 kpc w zw. z art.99 kpc, zgodnie z wynikiem sprawy Sąd zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kwotę 60 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego.